

Splendidum družstvo

KREV UPÍRKY

Florence Marryat

E. Vernon

KREV UPÍRKY

FLORENCE MARRYAT

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

KREV UPÍRKY

Copyright © Florence Marryat, 1897

Translation © Tereza Novotná, 2021

Cover © Émile Vernon, 1899

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-171-3 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-172-0 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-173-7 (PDF)

Podle anglického originálu *The blood of the vampire* by Florence Marryat, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

KAPITOLA I.
KAPITOLA II.
KAPITOLA III.
KAPITOLA IV.
KAPITOLA V.
KAPITOLA VI.
KAPITOLA VII.
KAPITOLA VIII.
KAPITOLA IX.
KAPITOLA X.
KAPITOLA XI.
KAPITOLA XII.
KAPITOLA XIII.
KAPITOLA XIV.
KAPITOLA XV.
KAPITOLA XVI.
KAPITOLA XVII.
KAPITOLA XVIII.

Životopis Florence Marryatové

KAPITOLA I.

Nastala kouzelná hodina stolování. Digue Heyst byla téměř opuštěná; stejně tak pás sypkého žlutého písku, který lemoval její úpatí. Henri, nejmladší číšník Hôtelu Lion d'Or, stál na schodech mezi dvěma velkými pozlacenými lvy, kteří zdobili portály po obou stranách, a energicky zvonil hlasitým zvonem, aby přivolal opozdilce, zatímco dámy, které čekaly na začátek večere v malém salonu po straně, si zacpávaly uši, aby jeho hřmot ztlumily. Všechny stoly se rychle zaplnily.

Philippe a Jules měli plné ruce práce s pokládáním bílých ubrusů, sklenic a dalšího nádobí na mramorové stoly na otevřeném balkoně před jídelnou, kde mohli cizinci z hotelu večeřet, pokud si to přáli. Uvnitř byly dlouhé úzké stoly ozdobené zaprášenými muškáty a fuchsiemi, zatímco na každém stojanu s kelímkem byl na rukojeti přivázaný malý svazek umělých květín. Ale návštěvníci Lion d'Or, kteří byli většinou Angličané, se příliš těšili na večerní jídlo, než aby se pozastavovali nad svým okolím.

Baronka Gobelliová se svým manželem po jedné straně a synem po druhé usedla ke stolu jako první. Baronka si totiž všimla, že první příchozí dostávají štědřejší porci než ti, kteří přišli poslední. Paní

Pullenová a její přítelkyně slečna Leytonová, které seděly naproti baronce a její rodině, tyto starosti neměly.

Dlouhé stoly se brzy zaplnily pestrou skupinou Angličanů, Němců a Belgičanů, kteří štěbetali, zejména cizinci, tak rychle, jak jen jejich jazyky dokázaly. Mezi nimi se objevily i děti, většinou neukázněné a nevychované, které musely být každou chvíli usměrňovány, což způsobilo, že se slečně Leytonové znechuceně zkroutily rty.

„Zajímalo by mě, jestli je tu prostřeno i pro německou princeznu, o které madam Lamontová tak ráda mluví,“ zašeptala Elinor Leytonová paní Pullenové, „dnes ráno říkala, že ji očekává odpoledne.“

„Ó, to jistě ne!“ odpověděla její přítelkyně, „o královských rodinách toho moc nevím, ale myslím, že princezna by těžko večeřela u veřejného stolu.“

„O! No bože, že je německá princezna!“ řekla slečna Leytonová a znovu ohrnula ret, neboť byla dcerou lorda Walthamstowa a o žádné aristokracii, kromě té ze své země, neměla valné mínění.

Zatímco však mluvila, protější židle se náhle prudce odsunula, posadila se na ni mladá dáma a to velmi směle (i když ne drze) se podívala nahoru a dolů po stolech a na své sousedy po obou stranách. Byla to pozoruhodně vypadající dívka – možná spíš pozoruhodná než krásná, protože její krása člověka na první pohled neohromí. (Což byl pochopitelně jen názor ženského pohlaví.) Měla vysokou a štíhlou postavu. Vypadala téměř bez kostí, když se lehce pohupovala na židli ze strany na stranu. Její pleť byla bezbarvá, ale čistá. Oči měla tmavě modré, s těžkými víčky a hustými černými řasami, které jí ležely na tvářích, když zavřela oči. Obočí měla

klenuté a jemně vykreslené tužkou, nos rovný a malý. Ne tak její ústa, která byla pěkně vykrojená. Smyslné rty čas od času odkrývaly drobné bílé zuby. K tomu všemu jí hlavu pokrývala hromada dlouhých, jemných, hnědých vlasů, které se jí v nedbalých chuchvalcích kroutily na zátylku a vypadaly, jako by je nikdy nečesala. Byla oblečena do velmi prostých bílých šatů, ale nebylo přítomné ženy, která by během pěti minut nezjistila, že krajka, jíž byly bohatě zdobený, je drahá valencienská a že je na krku sepnutá brilianty. Nově příchozí se nezdála být ani v nejmenším vyvedena z míry množstvím očí, které se na ni upíraly, snášela to velmi klidně a na všechny se mile usmívala, dokud jí nebylo naservírované jídlo, poté upnula veškerou pozornost na obsah svého talíře. Slečna Leytonová si myslela, že ještě nikdy neviděla žádnou mladou osobu, která by hltala jídlo s takovou chutí a potěšením. Nemohla si pomoci a pozorovala ji. Baronka Gobelliová, která byla velký jedlík a rozhazovala jídlo po talíři, nezřídka i po ubrusu, nebyla nic ve srovnání s mladou cizinkou. Nešlo ani tak o to, že jedla rychle a se zjevnou chutí, ale o to, že nespouštěla oči z jídla, jako by se bála, že ji o něj někdo připraví. Jakmile byl její talíř prázdný, zavolala ostře francouzsky na číšníka a přikázala mu, aby jí přinesl další porci.

„Přesně tak, má drahá!“ zvolala baronka, pokývala obrovskou hlavou a široce se na novou příchozí usmála, „ať vám přinesou další! Je to vynikající jídlo! Sama si dám ještě!“

Když Philippe položil na talíř mladé dámy poslední porci předkrmu, baronka mu strčila pod nos ten svůj.

„Tak!“ řekla, „přines ještě tři porce pro barona, Bobbyho a pro mě!“

Muž zavrtěl hlavou, aby naznačil, že všechno jídlo je rozdané, ale baronka se nenechala odradit chabou výmluvou. Začala se hádat. Jen málokteré jídlo se obešlo bez nějaké hádky mezi hotelovým služebnictvem a touto hroznou ženou.

„Teď nás to zase čeká!“ zašeptala slečna Leytonová paní Pullenové do ucha. Číšník přinesl jiné předkrmy, ale baronka trvala na druhé porci – telecí hlavě s houbami.

„Il n'y a plus, Madame!“ ujistil ji Philippe s gestem sklíčenosti.

„Co říká?“ zeptala se baronka, která neuměla francouzsky.

„Už není, drahá!“ odpověděl její manžel se silným německým přízvukem.

„Proklínám jejich drzost!“ zvolala jeho žena s šíleným výrazem, „pošlete sem majitele hotelu, ihned! Brzy uvidím, jestli nebude v tomhle odporném hotelu dost jídla!“

Všechny dámy, které rozuměly tomu, co říká, se tvářily zděšeně nad takovými slovy, ale to nemělo žádný význam pro madame Gobelliovou, která dál v přestávkách volala „Monsieur“, dokud nezjistila, že večere končí bez ní, a usoudila, že bude zdvořilejší věnovat se obchodním záležitostem a odložit svůj spor na vhodnější příležitost.

Baronka Gobelliová byla pro většinu lidí v hotelu záhadou. Byla to mohutná žena sloní postavy s velkým plochým obličejem, neohrabanýma rukama a nohama. Měla hrubou pleť, vlasy i rysy. Jediné, co jinak odpudivý obličej krásnilo, byl pár dobromyslných, i když mazaných modrých očí a pevné bílé zuby. Kdo baronka původně byla, nikdo nedokázal přesně určit. Bylo zřejmé, že vzhledem k nedostatku vzdělání a výchovy musela pocházet z nějakého nízkého prostředí, přesto důvěrně hovořila o šlechtických

jménech, dokonce i o královských, a zdálo se, že zná jejich rodiny a domovy. Kolovaly zvěsti, že byla kuchařkou starého pana Batese, než se s ní oženil, a když ji zanechal jako vdovu s jediným dítětem a značným jměním, tak se nevýznamný německý baron pravděpodobně domníval, že peníze jsou přiměřenou náhradou za její “služby”. Byla strašně vulgární, a když se vzbouřila, nesmírně vitální, ale mývala i dobrou náladu, když se jí něco líbilo, a velkou dávku přirozené bystrosti, která jí nahrazovala chytrost. Byla však bezskrupulózní lhářka a spíše se tím chlubila než by se za to styděla. Měla k dispozici spoustu peněz a byla zvyklá si na lidi prudce došlápnout, když nebylo po jejím. Zatímco své oblíbence, zahrnovala dary a laskavostmi tak dlouho, jak se jí to hodilo, a pak je stejně náhle opouštěla, aniž by věděli proč – dokonce je urážela, pokud se jí nepodařilo je vypudit ze svého života. Baron jí byl zcela podřízený, ba co víc, byl v její přítomnosti servilní, což lidi udivovalo, protože nevěděli, že baronka si kromě jiných svých arogantních nároků činí nárok na to, že udržuje styky s jistými nadpřirozenými a neviditelnými bytostmi, které mají moc pomstít se všem, kdo ji urazí. Právě tento strach spolu s faktem, že měla všechny peníze a držela ho pěkně zkrátka, pokud šlo o něj, nezbylo baronovi než plnit veškerá přání své ženy, jako by byl jejím otrokem. Jediného koho milovala a nosila ve svém srdci, byl její nemocný a nezajímavý syn Bobby Bates, k němuž se však chovala s drsností tygřice ke svému mláděti. Měla ho ještě víc pod dohledem než svého manžela a Bobby, ačkoli mu bylo už devatenáct let, se v přítomnosti své maminky neodvážil říct ani “bůůůů!”. Když byl sýr rozdán, Elinor Leytonová se s netrpělivým gestem zvedla ze židle.

„Odejďme z téhle dusné atmosféry, Margaret!“ řekla tiše. „Já už to vážně nemůžu vydržet!“

Obě dámy opustily stůl a vyšly ven, kde bylo na Digue rozmístěno několik natřených železných židlí a stolků, které sloužily kolemjdoucím pocestným, kteří si chtěli na chvíli odpočinout a uhasit žízeň limonádou nebo světlým pivem.

„To by mě zajímalo, kdo je ta dívka!“ poznamenala paní Pullenová, jakmile byly z doslechu. „Nevím, jestli se mi líbí, nebo ne, ale je na ní něco zvláštního!“

„Myslíš?“ řekla slečna Leytonová, „já si myslím, že se odlišuje jen tím, že jí jako zvíře! Nikdy jsem neviděla nikoho ve společnosti, kdo by takhle hltal jídlo! Bylo mi z ní úplně špatně!“

„To mi tak divné nepřišlo,“ odpověděla lhostejně klidnější paní Pullenová. Její oči právě upoutal dětský kočárek, v němž bylo její dítě, a ona se zvedla, aby mu vyšla vstříc.

„Jak se jí daří, chůvo?“ zeptala se tak úzkostlivě, jako by se s nemluvnětem před hodinou nerozloučila. „Byla celou dobu vzhůru?“

„Ano, madam, ale u ní to není nic neobvyklého! Ovšem zdá se, že se jí teď chce spát! Myslela jsem, že je nejvyšší čas ji vzít k sobě!“

„Ó ne, ne v tak teplý, krásný večer! Jestli usne venku, neuškodí jí to. Nechte ji u mě! Chci, abyste šla dovnitř a zjistila jméno té mladé dámy, která dnes seděla naproti mně u večeře, Philippe rozumí anglicky. On vám to řekne!“

„Proč to proboha chceš vědět?“ dožadovala se slečna Leytonová, když chůva zmizela.

„To ani nevím! Jsem trochu zvědavá, to je všechno! Zdá se mi, že je tak mladá, aby cestovala sama!“

Elinor Leytonová nic neodpověděla, jen přešla přes Digue a zůstala stát s pohledem upřeným na moře. Očekávala příjezd svého snoubence, kapitána Ralpha Pullena z Limerických rangerů, ale ten svůj příjezd odložil, a tak se k nim nepřipojil, a jí Heyst začal připadat poněkud nudný. Návštěvníci hotelu Lion d'Or v té době již dojedli a začali se scházet na Digue, aby se prošli, než se vydají do jedné z mnoha kaváren, které byly rozmístěny v určených vzdálenostech před mořem. Mezi nimi se objevila baronka Gobelliová, která se jednou rukou ztěžka opírala o tlustou hůl a druhou o manželovo rameno. Pár působil neobyčejným dojmem, když se pomalu procházel po Digue.

Ona – se svou velkou výškou a mohutností, tyčící se o hlavu nad svým společníkem, zatímco on – s plnoštíhlým trupem a krátkýma nohama – s velkým kloboukem nacpaným do čela a bez krku, takže se zdálo, že mu okraj spočívá na ramenou – působil směšně, když krácel vedle své ženy a prohýbal se pod tíhou její opory. Přesto na něj byla velmi pyšná. Navzdory své špatně tvarované postavě měl baron jednu z těch mírných německých tváří s bledýma vodově modrýma očima, dlouhým nosem, vlasy a vousy červenozlaté barvy, což v mnohých lidech vzbuzovalo pocit, že jde o hezkého muže, a baronka se nikdy neunavovala informovat veřejnost, že jeho hlava a tvář byly modelem pro nějakého slavného světce.

Její vlastní vzhled byl opravdu komický, protože ačkoli měla spoustu prostředků, její nedostatek vkusu nebo lhostejnost k oblékání způsobovaly, že na ni každý zíral s otevřenou pusou, když procházela kolem. Při této příležitosti měla na sobě hedvábné šaty, které stály sedmnáct šilinků za yard, drahý sametový plášť, čepec,

který mohl být vytažen z popelnice, a bavlněné rukavice se všemi prsty venku. Když procházela kolem slečny Leytonové, mrštila jí před obličejem tlustou holí a volala tak hlasitě, aby ji všichni slyšeli: „A kdy k vám přijde ten krásný kapitán, slečno Leytonová? Dávejte pozor, aby neběhal za nějakou jinou holkou! Ha! Ha! Ha!“

Elinor zrudla jemnou růžovou barvou, ale neotočila hlavu, snažila si své trýznitelky nevšímat. Baronku nenáviděla celým svým srdcem a její hrdá chladná povaha se bouřila proti její hrubosti a indiskrétnosti.

„Zase přivázaná k tomu svému spratkovi!“ zvolala baronka, když procházela kolem Margaret Pullenové, která jemně pohybovala kočárkem za rukojeť sem a tam, aby její nemluvně spalo, „proč jsi ho raději neponořila do vaničky hned, jak se narodilo? Ha, ha, ha... Ušetřilo by ti to hromadu starostí! Často mě napadlo, proč jsem to neudělala já s tím svým ďáblem Bobbym! Ejhle, kde jsi, Bobby?“

„Jsem těsně za tebou, mami!“ odpověděl prostě vypadající mladík.

„No tak se nenechej unést otcem a mnou a nemrkej na děvčata! Na to je času dost, vid', Gustave?“ oslovila na závěr barona.

„Pojď, Bobby, a dávej pozor na to, co ti říká matka!“ řekl pan baron s hrdelním německým přízvukem, když se tato neobyčejná trojice vydala na cestu po Digue, přičemž baronka slyšitelně komentovala každého, koho potkala.

Margaret Pullenová seděla na místě, kde ji zanechali, a klidně pohybovala kočárkem, zatímco její oči byly stejně jako Elinoriny upřeny na klidnou hladinu. Proč reagovat na vulgárnosti nějaké staré báby?

Srpnové slunce už docela zmizelo a začal se projevovat nepopsatelně slabý a nepříjemný zápach, který je spojen s heystskými dunami. Krajina se utišila a znehybněla, jakoby ji přepadla malátnost, ve vzduchu byly cítit náznaky bouřky. Myslela na svého manžela, plukovníka Arthura Pullena, staršího bratra snoubence slečny Leytonové, který se lopotil v Indii, aby zajistil ji a své dítě. Pro Margaret to byla strašná rána, nechat ho odjet samotného po pouhém roce šťastného manželského života, ale očekávaný příchod malé dcerky v té době jí nedovolil podniknout tak dlouhou cestu, byla nucena zůstat doma. A teď bylo dítěti šest měsíců a plukovník Pullen doufal, že se do Vánoc vrátí domů, a tak jí poradil, aby počkala na jeho návrat. Přesto ji však občas přepadaly smutné myšlenky. Události na tomto světě se dějí tak nečekaně – kdo mohl s jistotou říct, že se s manželem ještě někdy setkají, že Arthur někdy uvidí svou holčičku nebo že se ona dožije toho, aby dceru mohla položit do otcovy náruče? Věděla však, že takové pocity jsou špatné, a zpravidla se je snažila setřást. Ze zamyšlení ji vytrhla chuva, která se vrátila s informací, pro niž ji poslala.

„Jestli dovolíte, madam, ta mladá dáma se jmenuje Brandtová a Philippe říká, že přijela z Londýna!“

„Angličanka! To by mě nikdy nenapadlo!“ poznamenala paní Pullenová, „mluví tak dobře francouzsky.“

„Mám si teď vzít dítě, madam?“

„Ano! Vozte ji podél Digue. Přijdu za vámi co nevidět!“

Když služebná splnila její rozkaz, zavolala na slečnu Leytonovou.

„Elinor! Pojď sem!“

„Co se děje?“ zeptala se slečna Leytonová a posadila se vedle ní.

„Ta nová dívka se jmenuje Brandtová a pochází z Anglie! Věřila bys tomu?“

„Nezajímala jsem se o ni natolik, abych o tom mohla přemýšlet. Jen jsem si všimla, že má pusku od ucha k uchu a žere jako svinče! Co je nám do toho, odkud pochází?“

V tu chvíli sešla po hotelových schodech paní Montagueová, která s manželem převážela do Bruselu rodinu s devíti dětmi v mylném domnění, že tam budou moci žít levněji než v Anglii, a s půltuctem dětí, které se jí držely za sukně, se vydala přímo k Margaret Pullenové.

„Ó, paní Pullenová! Jak se jmenuje ta mladá dáma, která seděla u večere naproti vám? Všichni se ptají! Prý je nesmírně bohatá a cestuje sama. Viděla jste ty krajky na jejích šatech? Právě valencienské, a ty diamantové prsteny, co měla na ruku! Frederick říká, že musí mít velkou cenu. Řekla bych, že to musí být někdo významný!“

„Naopak, chůva mi řekla, že je Angličanka a jmenuje se Brandtová. Asi tady nemá žádné přátele.“

„Madam Lamontová říká, že přijela ve společnosti ještě jedné dívky, ale obě se nacházejí v různých částech hotelu. Zdá se to velmi zvláštní, že?“

„A zní to velmi nepatříčně!“ vmísila se do hovoru Elinor Leytonová, „řekla bych, že čím méně jí toho budeme muset říkat, tím lépe! Člověk nikdy neví, jaké známosti může na takovém místě navázat! Když se někdy podívám na zvěřinec u stolu, je mi z toho docela zle!“

„Opravdu?“ opáčila paní Montagueová, „myslím, že je to tak zábavné! Například ta baronka Gobelliová...“

„Nemluvte o ní přede mnou!“ zvolala slečna Leytonová znechuceným tónem, „ta ženská se nehodí do civilizované společnosti!“

„Je jistě dost obyčejná a chová se podivně,“ řekla paní Montagueová, „ale je velmi dobromyslná. Včera dala mému malému Edwardovi louis. Docela jsem se styděla, že jsem mu ho nechala vzít!“

„To jen dokazuje její vulgárnost,“ ušklíbla se Elinor Leytonová, která sama neměla ani šest pencí na rozdávání, „ukazuje to, že si myslí, že peníze odčiní všechny její ostatní nedostatky! Té slečně Taylorové, která minulý týden odešla, dala cennou brož z vlastního krku. A taky ubohou odměnu za všechny ty špinavosti, které ji nutila dělat, a za posměšky, kterými ji zahrnovala. Troufám si říct, že tahle novodobá zbohatlice se bude snažit získat naši přízeň stejným způsobem.“

V tu chvíli se na balkoně, který byl vyvýšený jen několik stop nad místem, kde seděli, objevila slečna Brandtová, o níž byla řeč. Měla na sobě tytéž šaty jako při večeři, jen kolem ramen si přidala malý vlněný šátek. Několik okamžiků stála s úsměvem a dívala se na dámy (které přirozeně upustily od jakékoli diskuse o ní), pak se odvážila sestoupit po schodech mezi rozvášněné pozlacené lvy a téměř nesměle, jak se zdálo, zaujala místo v jejich blízkosti. Paní Pullenová cítila, že nemůže být tak nezdvořilá, aby si nově příchozí vůbec nevšímalá, a tak k velké nelibosti slečny Leytonové tiše pronesla: „Dobrý večer!“

To slečně Brandtové úplně stačilo. Přistoupila blíž a na tváři se jí objevil úsměv.

„Dobrý večer! Není tu krásně? Počasí je příjemné jako na ostrově, ale mnohem svěžejší!“

Rozhlédla se nahoru a dolů po Digue, nyní přeplněné množstvím návštěvníků, a dlouze si spokojeně oddechla.

„Jak jsou všichni veselí a šťastní a jak jsem šťastná i já! Víte, kdybych měla nějakou vůli a věděla, co chci dělat?“ obrátila se na paní Pullenovou.

„Aha! Opravdu!“

„Nejraději bych se po téhle cestě trmácela nahoru a dolů, jak by to šlo, házela rukama nad hlavu a hlasitě radostí křičela!“

Dámy si vyměnily udivené pohledy, ale Margaret Pullenová se neubránila úsměvu, a tak se jejich nové známé zeptala na důvod.

„Protože jsem konečně svobodná, po dlouhých deseti letech věznění! Říkám vám pravdu, opravdu jsem, a vy byste se cítila úplně stejně, kdybyste byla od svých jedenácti let zavřená v příšerném klášteře!“

Při slově „klášter“ se na tvářích ostatních tří dam okamžitě rozhostilo zděšení; paní Montagueová shromáždila své stádo kolem sebe a odvedla je z cesty možné nákazy, ačkoli by si mnohem raději vyslechla zbytek vyprávění slečny Brandtové, a Elinor Leytonová odsunula svou židli dál. Margaret Pullenovou to však zajímalo a pobídla dívku, aby pokračovala.

„V klášteře! Předpokládám, že jste tedy římská katolička!“

Harriet Brandtová náhle doširoka otevřela své zvláštní oči.

„To si nemyslím! Nejsem si úplně jistá, co jsem! Samozřejmě mi v klášteře cpali do hlavy kdejaké náboženství, a když jsem tam byla, musela jsem se řídit jejich modlitbami, ale nevěřím, že moji rodiče byli katolíci! Jsem sama svou paní. Ovšem můžu být, čím chci!“

„Aha! To jste měla velkou smůlu, že jste přišla o rodiče!“

„Ó ano, před lety, proto mě můj poručník, pan Trawler, dal na výchovu do kláštera. A jsem tam už deset let! Není to hrozné? Konečně je mi už jednadvacet! Proto jsem svobodná! Víte,“ pokračovala dívka důvěrně, „rodiče mi všechno odkázali, a jakmile jsem dosáhla plnoletosti, mám nárok na jejich majetek. Můj poručník, pan Trawler, který žije na Jamajce – říkala jsem vám, že pocházím z Jamajky? – si dobrák myslel, že až opustím klášter, budu žít s ním a jeho ženou a budu jim přispívat na živobytí, ale já jsem to odmítla. Drželi mě jako psa u boudy! Chtěla jsem poznat svět a život – na to jsem se těšila – a tak jsem hned, jakmile se mé záležitosti vyřešily, opustila Jamajku a přijela sem!“

„V hotelu říkali, že jste přijela z Anglie!“

„To je pravda! Parník připlul do Londýna a já jsem tam zůstala týden, než jsem se v tomto hotelu ubytovala!“

„Ale jste příliš mladá na to, abyste cestovala sama, slečno Brandtová! Anglické mladé dámy to nikdy nedělají!“ řekla paní Pullenová.

„Já nejsem sama! Olga Brimontová, která byla v klášteře se mnou, přijela také. Ale je nemocná, takže je nahoře. Přijela za svým bratrem, který je v Bruselu, cestovali jsme spolu. Na palubě parníku jsme měly stejnou kajutu a Olga byla velmi nemocná. Jednou v noci si doktor myslel, že umře! Zůstala jsem s ní celou dobu. V noci jsem u ní sedávala, ale nebylo jí to nic platné. Zastavili jsme se v Londýně, protože jsme si chtěly koupit nějaké šaty a další věci, ale ona nebyla schopná vyjít ven a já jsem musela jít sama. Její bratr je momentálně pryč z Bruselu, a tak jí napsal, aby zůstala v Heystu, než si pro ni

přijede, a protože jsem neměla nic v plánu, jela jsem s ní! A už je jí lépe! Celé odpoledne tvrdě spala!”

„A co budete dělat, až vás přítelkyně opustí?“ zeptala se paní Pullenová.

„To nevím! Asi budu cestovat! Pojedu, kam se mi zlíbí!“

„Nechystáš se dnes večer na procházku?“ dožadovala se Elinor Leytonová tichým hlasem své přítelkyně, aby ukončila rozhovor.

„Jistě! Řekla jsem chůvě, že se k ní a k dítěti hned připojím!“

„Mám ti tedy přinést klobouk?“ zeptala se slečna Leytonová, když se zvedla a šla do jejich bytu.

„Ano, když dovolíš, drahá, prosím, a můj sametový plášť, kdyby se ochladilo!“

„Přinesu i ten svůj!“ zvolala slečna Brandtová a hbitě vyskočila. „Mohu jít s vámi, že ano? Jen řeknu Olze, že jdu ven, a za pět minut jsem zase dole!“ A aniž by čekala na odpověď, byla pryč.

„Vidiš, co jsi na nás přivolala!“ poznamenala Elinor rozčileně.

„No, já za to přece nemůžu,“ odpověděla Margaret, „a koneckonců, co to znamená? Je to jen malý projev zdvořilosti vůči samotné dívce. Nemám ji ráda, Elinor! Je velmi důvěrná a komunikativní, ale představ si, jaké to musí být, když po deseti letech v ústraní mezi čtyřmi stěnami kláštera zjistí, že je sama sobě paní a má k dispozici peníze! To stačí, aby se z toho každé dívce zamotala hlava. Myslím, že by bylo velmi nezdvořilé odmítnout se s ní přátelit!“

„Nuže! Doufám, že to dopadne dobře! Ale vzpomeň si, jak nás Ralph varoval, abychom se v cizím hotelu s nikým neseznamovali.“

„Mně nemá, co Ralph rozkazovat, i když tobě možná ano, a nechtěla bych se zcela řídit radami tak vybíravého a samolibého

gentlemana, jako je on! Jsem si jistá, že můj Artur by mi nikdy nezakazoval se přátelsky stýkat s mladou neprovdanou dívkou.“

„Každopádně tě prosím, Margaret, abys s touto svou novou chráněnkou neprobírala mé soukromé záležitosti. Nechci vidět její vypoulené oči, jak se tetelí nad zprávou o mém zasnoubení s tvým švagrem!“

„Jistěže nebudu, když o to žádáš! Ale sotva můžeš očekávat, že to udržíš v tajnosti, až sem Ralph přijede, že?“

„Proč ne? Proč by měl někdo vědět víc než to, že je to bratr tvého manžela?“

„Předpokládám, že teď už toho vědí mnohem víc,“ řekla Margaret se smíchem. „Zpráva, že jsi ctihodná Elinor Leytonová a že tvůj otec je baron Walthamstowe, se roznesla po celém Heystu už druhý den, co jsme tu byli. A nepochybuji, že ji vystřídala zajímavá zpráva, že jsi zasnoubená s kapitánem Pullenem. Víš, že sluhům se nedá zabránit v tom, aby si povídali!“

„To asi ne!“ odpověděla Elinor s pohrdavým úšklebkem. „Ale víc se ani mým, ani Ralphovým prostřednictvím nedozvědí. My nejsme ‘Arry a Arriet’, abychom seděli na Digue s rukama kolem pasu.“

„Přesto – jsou tu příznaky a symptomy,“ řekla Margaret a zasmála se.

„U nás nic takového nečekej!“ opáčila rozhořčeně slečna Leytonová, když k nim Harriet Brandtová s černým krajkovým kloboučkem ověšeným žlutými růžemi a malou fičurou nedbale uvázanou na prsou lehce seběhla po schodech.

KAPITOLA II.

Digue byla tou dobou plná lidí. Celý Heyst se vydal ven, aby si užil večerního vzduchu a podílel se na veselí v tomto místě. Na pohyblivém orchestru, který den co den táhli tři malí hubení oslíci z jednoho konce Digue na druhý, hrála kapela. Dnes v noci přišla řada na jeho střed, kde na zeleně natřených židlích, z nichž každá stála deset centimů za pronájem, seděla početná společnost lidí, zatímco děti tančily nebo bláznivě pobíhaly kolem jeho základny. Všichni se převlékli z přímořského oděvu do módnějšího – dokonce i děti byly oděny do bílých šatů a slavnostních klobouků – a celá scéna byla veselá a slavnostní. Harriet Brandtová pobíhala z jedné strany Digue na druhou, jako by byla také dítětem. Všechno, co viděla, ji udivovalo a těšilo. Nejdříve se dívala na klidnou a tichou vodu, a pak nadšeně vykřikovala nad kousky památných předmětů v podobě vyšíváných košíků nebo malovaných mušlí, vystavených ve výlohách obchodů, které vedle sebe se soukromými domy a hotely tvořily dlouhou řadu budov před vodou.

Neustále prohlašovala, že si chce koupit to či ono, a litovala, že si s sebou nevzala víc peněz.

„Zítřka budete mít spoustu příležitostí vybrat si a koupit, co chcete,“ řekla paní Pullenová, „a budete moci lépe posoudit kvalitu

nabízeného zboží. Ujišťuji vás, slečno Brandtová, že pod lampou vypadají lépe než za denního světla!”

„Ale jsou nádherné – nádherné!” odpověděla dívka nadšeně, „nikdy jsem nic tak krásného neviděla! Podívejte se na tu panenku v plavkách, s čepičkou v jedné ruce a houbou v druhé! Je okouzlující – jedinečná! Tout ce qu’il y a de plus beau /to vše je tak krásné/!”

Mluvila perfektně francouzsky, a když promluvila anglicky, bylo to s lehce cizím přízvukem, který značně umocňoval její půvab. Paní Pullenová si toho všimla: „Jste zvyklá mluvit spíš francouzsky než anglicky, slečno Brandtová!”

„Ano! V klášteře jsme vždycky mluvili francouzsky a na ostrově se tento jazyk běžně používá. Ale já jsem si myslela – doufala jsem – že mluvím anglicky jako Angličanka! Vždyť jsem Angličanka!”

„Opravdu? Nebyla jsem si tím tak docela jistá! Brandt zní spíš německy!”

„Ne, můj otec byl Angličan, jmenoval se Henry Brandt, a moje matka byla Careyová – dcera jednoho z barbadoských soudců!”

„Vskutku!” odvětila paní Pullenová. Nevěděla, co jiného říct. Tohle téma ji moc nezajímalo! V tu chvíli narazily na chůvu s kočárkem a ona se přirozeně zastavila, aby se matka mohla podívat na dítě.

Zdálo se, že pohled na nemluvně slečnu Brandtovou přivádí k šílenství.

„Ó, to je vaše dítě, paní Pullenová, to je opravdu vaše dítě?” vykřikla vzrušeně, „nikdy jste mi neřekla, že nějaké máte. Ó, jaký je to miláček, tak sladký, drahý andílek! Miluji malá bílá miminka! Zbožňuji je. Jsou tak sladká, svěží a čistá – tak odlišná od těch

malých negrů, kteří tak odporně páchnou, že se jich člověk štítí dotknout! V klášteře jsme nikdy neviděli žádné miminko, a tak málo anglických dětí se dožije dospělosti na Jamajce! Ó, nechte mě ji pochovat, nechte mě ji nosit! Prosím!”

Chystala se popadnout nemluvně do náruče, když se do toho vložila matka.

„Ne, slečno Brandtová, prosím, dnes večer ne! Je teprve napůl vzhůru a dospěla do věku, kdy se bojí cizích lidí. Možná někdy jindy, až si na vás zvykne, ale teď ne!”

„Ale já se o ni budu starat, že drahoušku!” trvala na svém dívka, „budu ji chovat tak jemně, že mi zase usne v náručí. Pojď, lásko moje, pojď!” hrnula se k dítěti, které našpulilo rty a vypadalo, že se rozpláče.

„Nechte ji být!” vykřikla Elinor Leytonová ostrým hlasem. „Copak jste neslyšela, co říkala paní Pullenová – že se jí nesmíte dotknout!”

Mluvila tak ostře, že jemnou Margaret Pullenovou zamrzelo, že se Harriet Brandtové při vyslechnutí této věty objevilo zděšení ve tváři.

„Omlouvám se – nechtěla jsem...,” vykoktala a podívala se opatrně na Margaret.

„Samozřejmě jste to nemyslela jinak než laskavě,” řekla paní Pullenová, „slečna Leytonová to dokonale chápe, a až si na vás dítě zvykne, troufám si říct, že vám bude za vaši pozornost velmi vděčná. Ale dnes večer je ospalá a unavená a možná i trochu rozzlobená. Vezměte ji domů, chůvo a uložte ji do postele! Dobrou noc, má drahá!” dětský kočárek kolem nich projel a zmizel v dálce.

Po této malé příhodě nastalo mezi třemi ženami rozpačité ticho. Elinor Leytonová šla poněkud stranou od svých společnic, jako by se chtěla vyhnout všem dalším sporům, zatímco Margaret Pullenová hledala způsob, jak odčinit hrubost své přítelkyně vůči mladé cizince. Nedlouho poté narazily na jednu z kaváren Chantant, které jsou součástí přímořských hotelů a které byly skvěle osvětlené. Venku byla rozprostřena velká markýza, která kryla několik desítek židlí a stolů, z nichž většina už byla obsazena. Okna hotelového salonu byla otevřena dokořán, aby se tam vešlo několik zpěváků a hudebníků, kteří postupně přicházeli a stáli na prahu, aby bavili publikum. Když se přiblížili k místu, tenorista ve večerních šatech zpíval milostnou píseň, zatímco hudebníci doprovázeli jeho hlas ze salonu, a sedící na židlích naslouchali s nadšenou pozorností.

„Jak okouzlující, jak rozkošné!“ zvolala Harriet Brandtová, když dorazili na místo, „něco takového jsem na ostrově ještě neviděla!“

„Zdá se, že jste nikdy nic takového neviděla!“ poznamenala s úšklebkem slečna Leytonová. Slečna Brandtová se omluvně podívala na paní Pullenovou.

„Jak jsem mohla něco takového vidět, když jsem byla zavřená v klášteře?“

Po chvíli ticha řekla: „Vím, že na ostrově jsou zábavní podniky, ale nikdy jsem nesměla žádný navštívit. A v Londýně jsem neměla s kým jít! Tak ráda bych tam šla,“ ukázala na kavárnu. „Půjdete se mnou, myslím obě, a já všechno zaplatím! Víte, že mám spoustu peněz!“

„Nemusíte nic platit, má drahá, pokud si neobjednáte občerstvení,“ odpověděla Margaret. „Ano, určitě s vámi půjdu, když si to tak přejete! Elinor, nebude ti to vadit, že ne?“

Ale slečna Leytonová byla zaneprázdněna rozhovorem s panem a paní Vieuxtempsovými – starým bratrem a sestrou, kteří bydlí v Lion d'Or – a kteří se zastavili, aby jí popřáli dobrý večer! Byli to milí, dobří staří lidé, ale poněkud staromódní, a Elinor se nejednou posmívala jejich způsobu mluvení a označila je za velmi nudné. Paní Pullenová proto usoudila, že se jich zbaví, jakmile jí to zdvořilost dovolí, a půjde za ní. S úsměvem a úklonou se tedy Vieuxtempsovi spolu s Harriet Brandtovou protlačila davem až k místu, kde si všimla, že jsou tři volná místa, a obsadila je. Nebyla to dobrá místa pro poslech ani výhled, protože byla na jedné straně salonu a docela ve stínu, ale všude bylo tak plno, že neviděla šanci získat lepší. Jakmile se usadily, přišel číšník pro objednávky a paní Pullenová jen s obtížemi zabránila své společníci, aby nekoupila likéry a zákusky pro velký počet lidí.

„Musíte mi dovolit, abych si zaplatila sama, slečno Brandtová,“ řekla vážně, „jinak vás už nikdy nikam nedoprovodím!“

„Ale já mám spoustu peněz,“ hájila se dívka, „mnohem víc, než jsem schopná utratit – bylo by to pro mě potěšení, to vsutku vám zaplatit útratu!“

Ale paní Pullenová byla rozhodná a na jejich stůl byly položeny pouze tři limonády. Elinor Leytonová se ještě neobjevila a paní Pullenová neustále natahovala krk přes ostatní sedadla, aby zjistila, kde by mohla být, ale bez úspěchu.

„Nemohla nás minout!“ poznamenala, „zajímalo by mě, jestli náhodou nepokračovala v procházce s Vieuxtempsovými!“

„Ó, to nevadí!“ řekla Harriet a přisunula si židli blíž k židli paní Pullenové, „bez ní se určitě obejdeme. Nemyslím si, že by byla zrovna milá společnice, co myslíte vy?“

„Nesmíte se mnou o slečně Leytonové takhle mluvit, slečno Brandtová,“ namítla Margaret jemně, „protože – ona je velkou přítelkyní naší rodiny.“

Chtěla říct: „Protože se zanedlouho stane mou švagrovou,“ ale včas si vzpomněla na Elinorinu prosbu, aby o tom nikomu neříkala.

„Nemyslím si ale, že je moc milá,“ trvala na svém Harriet.

„To jsou její způsoby, slečno Brandtová! Nic tím nemyslí!“

„Ale vy jste tak jiná,“ řekla dívka, když se přikradla ještě blíž, „viděla jsem to, když jste se na mě u večere usmívala. Hned jsem věděla, že se mi budete líbit. A já chci, abyste mě měla taky ráda – tak moc si to přeji! Mým životním snem bylo mít nějaké přátele. Proto jsem nechtěla zůstat na Jamajce. Nemám ráda tamní lidi! Chci přátele – opravdové přátele!“

„Ale v klášteře jste přece musela mít spoustu kamarádek svého věku.“

„To ukazuje, že o klášteře nic nevíte! Je to úplně poslední místo, kde vám dovolí najít si kamarádku – bojí se, abyste si neřekly příliš mnoho! Klášter, ve kterém jsem byla, byl uršulínský, a dokonce i jeptišky musely chodit po třech, nikdy ve dvou, aby mezi sebou neměly tajemství. Co se týče nás děvčat, nikdy jsme nezůstaly ani minutu samy! Vždycky s námi byla nějaká sestra, dokonce i v noci, chodila sem a tam mezi řadami postelí a předstírala, že si čte modlitby, ale celou dobu nás měla na očích a nastražené uši, aby zachytila, co říkáme. Asi se bály, abychom nemluvily o milencích. Myslím, že dívky o nich mluví, když mohou, v klášterech víc než jinde, i když nikdy žádné neměly. Bylo by hrozné být jako ty ubohé jeptišky a nemít do konce života milence, že?“

„Takže se vám nelíbilo být jeptíškou, slečno Brandtová?“

„Já... Ach, drahá ne! Raději bych byla dvacetkrát mrtvá! A vůbec se jim nelíbilo, že jsem šla pryč. Tolik se mě snažili přesvědčit, abych u nich zůstala navždy! Jedna z nich, sestra Féodora, mi řekla, že nesmím nikdy mluvit ani s pány, pokud se tomu mohu vyhnout – že jsou všichni zlí a nic z toho, co říkají, není pravda, a jestli jim budu věřit, jen se mi potom vysmějí za mou bolest, když mě opustí. Ale já tomu nevěřím, že to tak není?“

„To jistě ne!“ odpověděla Margaret vřele. „Sestra, která vám to řekla, o mužích nic nevěděla. Můj drahý manžel je spíš anděl než muž a takových je mnoho. Nesmíte věřit takovým nesmyslům, slečno Brandtová! Jsem si jistá, že jste nikdy neslyšela své rodiče říkat takové hlouposti!“

„Ó, můj otec a matka! Nikdy si nepamatuji, že bych je slyšela něco takového říkat!“ odpověděla slečna Brandtová. Během řeči se k paní Pullenové přibližovala stále víc a víc, teď ji objímala kolem pasu a opírala si hlavu o její rameno. Margaret se taková poloha nelíbila, ani by ji od ženy, s níž se zná tak krátce, nečekala, ale nechtěla vypadat nevlídně, když slečně Brandtové řekne, aby se vzdálila. Ubohá dívka byla zjevně zcela nezvyklá na způsoby a zvyky společnosti, navíc se zdála být velmi přátelská a na ni závislá, a tak Margaret nechala její hlavu spočinout tam, kde ji položila, ale mezitím se vnitřně rozhodla, že se už nikdy nepodrobí tak důvěrnému zacházení.

„Nepamatuji si tedy na své rodiče?“ zeptala se jí vzápětí.

„Moc ne! Viděla jsem je tak málo,“ řekla slečna Brandtová, „můj otec byl myslím velký lékař a vědec, ale nejsem si úplně jistá, jestli věděl, že má dceru!“

„Ó, má drahá, to snad, ne!“

„Ale je to pravda, paní Pullenová! Byl pořád zavřený ve své laboratoři a já jsem se k té části domu nesměla přiblížit. Asi byl velmi chytrý a tak dále – ale byl příliš zabraný do experimentů, než aby si mě všimal, a odvažuji se říct, že jsem ho ani moc vidět nechtěla!“

„Jak smutné! Ale jistě jste se mohla obrátit na svou matku, aby vám poskytla útěchu a společnost, dokud žila?“

„Ach, moje matka!“ zopakovala Harriet bezstarostně. „Ano! Moje matka! No! Myslím, že ani já jsem se o ní nedozvěděla víc. Dámy na Jamajce bývají velmi líné, víte, a hodně se drží ve svých pokojích. Nejraději ze všech jsem tam měla starého Peta, dozorce!“

„Dozorce!“

„Dozíral na panství a negry, víte! Na kávové plantáži jsme měli spoustu negrů, normálních afrických chlapů s vlnitými hlavami, velkými rty a žlutým bělmem v očích. Když jsem byla malá, asi čtyřletá, nechával mě Pete za odměnu bičovat malé negry, když něco provedli. To mě vždycky rozesmálo, když jsem viděla, jak se jim pod bičem kroutí nohy a brečí!“

„Dost, slečno Brandtová!“ vykřikla Margaret Pullenová hlasem plný znechucení z jejího vyprávění.

„To je pravda, ale zasloužili si to, víte, ti malí ubožáci, pořád kradli, lhali nebo tak něco! Už jsem viděla, jak jednu černošku ubíchovali k smrti, protože nechtěla pracovat. My si tam o takových věcech nemyslíme nic. Přesto se nemůžete divit, že jsem byla ráda, že jsem se dostala z ostrova. Ale milovala jsem starého Peta, a kdyby byl naživu, když jsem odjížděla, vzala bych ho s sebou do Anglie. Nosíval mě na zádech míle džunglí – za svěžích rán a chladných, orosených večerů. Měla jsem poníka, na kterém jsem mohla jezdit, ale nikdy jsem nikam nejela, aniž by mě držel za uzdu. Vždycky se

hrozně bál, aby se mi něco nestalo. Myslím, že ostatním by to bylo jedno, kdyby se mi něco stalo. Pete byl jediný tvor, který mě kdy miloval, a když si vzpomenu na Jamajku, vybaví se mi můj starý černošský sluha jako jediný přítel, kterého jsem tam měla!“

„To je velmi, velmi smutné!“ bylo jediné, co paní Pullenová dokázala říct.

Byla stále mdlejší a unavenější, když se o ni dívka opírala s hlavou na prsou. Přepadl ji nějaký pocit, který nedokázala definovat ani vysvětlit – nějaký pocit, který nikdy předtím nezažila – zamotala se jí hlava. Měla pocit, jako by jí něco nebo někdo z ní odčerpával veškerý život. Snažila se vymanit z dívčina sevření, ale Harriet Brandtová se kolem ní omotávala jako had, až to už nevydržela a slabě vykřikla: „Slečno Brandtová, pusťte mě, prosím! Je mi špatně!“ vstala a snažila se projít mezi přeplněnými stoly směrem k volnému prostranství. Když klopýtla, narazila (ke své velké úlevě) na svou přítelkyni Elinor Leytonovou. „Ach, Elinor!“ zalapala po dechu, „nevím, co se to se mnou děje! Cítím se tak divně, tak slabě! Vezmi mě domů!“

Slečna Leytonová ji táhla přes obecenstvo a přinutila ji posadit se na lavičku s výhledem na moře.

„Co se děje?“ zeptala se Harriet Brandtová, která se vydala za nimi, „je paní Pullenové špatně?“

„Zdá se, že ano,“ odpověděla chladně slečna Leytonová, „ale jak se to stalo, to byste měla vědět lépe než já! Předpokládám, že je tady velmi teplo!“

„Ne, ne, to si nemyslím,“ řekla Margaret zmateně, „měli jsme židle blízko u boku. A slečna Brandtová mi vyprávěla o svém životě

na Jamajce, když mě přepadl takový zvláštní pocit! Nedokážu to popsat, bylo to, jako by někdo ze mě vysával život!“

Při tomto popisu Harriet Brandtová propukla v hlasitý smích, ale Elinor se zamračila.

„Vám to možná připadá k smíchu, slečno Brandtová,“ řekla chladným tónem, „ale mně to k smíchu není. Paní Pullenová není zdaleka tak silná a s jejím zdravím není radno si zahrávat. Proto ji už nespustím z očí.“

„Nedělej si z toho těžkou hlavu, Elinor,“ prosila ji přítelkyně, „byla to moje chyba, pokud vůbec něčí. Myslím, že ve vzduchu musí být bouřka, celý večer jsem se cítila tak stísněně. Nebo je ten zápach z dun horší než obvykle? Možná jsem u večeře snědla něco, co mi nesesedlo!“

„Vůbec tomu nerozumím,“ odpověděla slečna Leytonová, „nikdy ti nebyvá na omdlení, nikdy si nebyla z ničeho nic tak zesláblá. Nicméně pokud se cítíš schopna chůze, vraťme se do hotelu. Slečna Brandtová si nepochybně najde někoho, s kým by mohla zakončit večer!“

Harriet ji odpověděla, že nezná nikoho jiného než je, a nabídla se, že vezme paní Pullenovou za ruku z druhé strany, když ji Elinor Leytonová přerušila.

„Ne, děkuji, slečno Brandtová! Paní Pullenová by se jistě raději vrátila do hotelu sama se mnou! Klidně se můžete připojit k Vieuxtempsovi nebo k jiným návštěvníkům hotelu Lion d’Or. Angličané na těchto cizích místech nedodržují příliš zažitá pravidla, což není na škodu! Pojď, Margaret, vezmi mě za ruku a půjdeme tak pomalu, jak budeš chtít! Co se mě týká, tak nebudu mít klid, dokud tě neuvidím v bezpečí tvého pokoje!“

A tak se obě dámy společně vydaly na cestu a nechaly Harriet Brandtovou stát na Digue a nespokojeně sledovat jejich odchod. Paní Pullenová jí slabě popřála dobrou noc, ale nenavrhla jí, aby se vrátila s nimi, a dívce se zdálo, jako by jí obě do jisté míry vyčítaly slabost její společnice.

“Co jsem udělala?” ptala se sama sebe, když přemítala o tom, co se mezi nimi stalo, a co by mohlo být příčinou slabosti paní Pullenové? Měla ji tak ráda – tak moc – tak moc doufala, že bude její přítelkyní – že by udělala cokoli a dala cokoli, než aby ji vystavila jakýmkoli nepříjemnostem. Když se obě dámy pomalu vzdalovaly z dohledu, Harriet se smutně otočila a šla opačným směrem. Cítila se osamělá a zklamáná. Neznala nikoho, s kým by si mohla promluvit, a v hrudi měla chladný pocit prázdnoty, jako by ztrátou přízně Margaret Pullenové přišla o něco, na čem byla závislá. Něco z jejích pocitů se muselo přenést i na Margaret Pullenovou, protože se po minutě nebo dvou zastavila a řekla: „Nerada nechávám slečnu Brandtovou samotnou, Elinor! Je velmi mladá na to, aby se sama potulovala po městě v noci!”

„Nesmysl!“ opáčila krátce slečna Leytonová, „mladá dáma, která zvládne cestu z Jamajky do Heystu na vlastní pěst a týden se potlouká po Londýně, je jistě schopná dojít zpátky do hotelu bez tvé pomoci. Řekla bych, že slečna Brandtová je velmi samostatná mladá žena!”

„Možná od přírody, ale většinu života byla zavřená v klášteře, a to se nepovažuje za dobrou průpravu k tomu, aby se člověk probojoval světem!”

„Bude schopná bojovat sama za sebe, toho se neboj!” odpověděla Elinor.

V tu chvíli potkali Bobbyho Batese, který zvedl čepici, když kolem nich spěchal. „Kam jdete tak rychle, pane Batesi?“ zeptala se Elinor Leytonová.

„Vracím se do hotelu pro mamincino kožešinové boa!“ odpověděl.

Procházeli v tu chvíli kolem rozsvícené lampy a ona si všimla, že mladík má zarudlé oči a jeho rysy nesou stopy utrpení.

„Jste nemocný?“ zeptala se rychle, „nebo máte nějaké potíže?“

Na chvíli se zastavil v kroku.

„Ne! Ne! Ne tak docela,“ řekl tichým hlasem a pak, jako by z něj ta slova vyšla proti jeho vůli, pokračoval: „Ale...! Přál bych si, aby si někdo promluvil s maminkou o tom, jak se ke mně chová. Je to kruté – bít mě holí před všemi těmi lidmi, jako bych byl dítě, a nadávat mi takovými jmény! Dokonce i sluha William se mi směje! Dělají to všechny matky, slečno Leytonová? Měl by to člověk v klidu snášet?“

„Rozhodně ne!“ zvolala Elinor bez váhání.

„Elinor, nezapomeň, že je to jeho matka,“ napomenula ji Margaret, „neříkej nic, co by ho proti ní popudilo!“

„Ale mně bylo minulé narozeniny devatenáct,“ pokračoval mladík, „a ona se ke mně někdy chová tak, že to nemůžu vydržet! Baron se jí neodváží říct ani slovo! Tolik mu nadává. Někdy si myslím, že uteču a odjedu na moře!“

„Ne, ne, to nesmíte udělat!“ zavolala za ním slečna Leytonová, když zrychlil kroky směrem k Lion d'Or.

„To je ale strašná ženská!“ povzdechla si paní Pullenová. „Tak si představ, že uhodí vlastního syna na veřejnosti, a ještě tou tlustou holí. Myslím, že plakal!“